

Arrest

nr. 235 839 van 13 mei 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DE COSTER, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 1 oktober 2018 dient de verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 december 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) dat dit verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is.

Het betreft de bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht met een aangetekende brief van 23 december 2019 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent geboren op 16 april 1991 in Gaza. U bent van Palestijnse origine, bent als Palestina-vluchteling ingeschreven bij de UNRWA en u bent soennitisch moslim van religie. Uw beide ouders leven nog en

verblijven in Gaza. U heeft acht broers en zussen. Uw broer M. (CG X; OV ...) verblijft heden in België. Hij diende op 14 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming in maar dit werd op 1 april 2019 door het Commissariaat-generaal niet-ontvankelijk bevonden gezien hij al internationale bescherming genoot in een andere EU-lidstaat, namelijk Griekenland. M. zou problemen hebben gehad met Hamas doordat hij vroeger voor de veiligheidsdiensten van de Palestijnse Autoriteit werkte en omdat hij weigerde met Hamas samen te werken. Deze problemen zouden de reden van zijn vertrek uit Gaza zijn. Uw overige broers en zussen verblijven allen in Gaza.

Nadat uw broer M. eind 2017 Gaza verliet begonnen de mannen van Hamas u te viseren. In Gaza verkocht u schoenen op straat, maar u werd vaak gepest en gehinderd in uw werk door de Hamas-veiligheidsdiensten. Zij namen bijvoorbeeld verscheidene keren uw koopwaar in beslag. Op een dag namen zij ook uw vespa in beslag. Wanneer u enige tijd later iemand met uw vespa zag rijden, pakte u die van hem af en u verstopte uw vespa. Hierdoor hadden de Hamas-veiligheidsdiensten het nog meer op u gemunt. In het totaal zou u zo'n negen tot tien keer gedurende enkele dagen door Hamas zijn opgesloten. U werd hierbij hardhandig aangepakt en zo is uw pols een keer gebroken. Door deze problemen besloot u Gaza te verlaten.

Op 22 februari 2018 verliet u Gaza via de grensovergang bij Rafah. In Egypte nam u een vlucht met bestemming Turkije, waarvoor u een visum had, met een transit in Griekenland. U maakte van deze transit gebruik om in Griekenland asiel aan te vragen. U kwam aan in Griekenland op 28 februari 2018. U werd 28 dagen vastgehouden en daarna vrijgelaten. Op 12 april 2018 werd besloten u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Zo'n anderhalve maand later ontving u uw Grieks identiteitsbewijs. Na uw vrijlating verbleef u een week bij vrienden die u tijdens uw vasthouding had leren kennen. Nadien kon u terecht bij A. J., een vriend van uw broer die in een wooncontainer in een kamp voor migranten woonde nabij Athene.

Toen uw broer in Griekenland verbleef werkte hij met een Syriër en een Albanees. Hij moest voor hen computers herstellen en vervoeren. Op een gegeven moment ontdekte hij in een computertas een hoeveelheid drugs. Hij panikeerde en wierp de drugs weg. De Syriër en de Albanees bleken drugshandelaars en nu had M. problemen met hen.

Toen u in Griekenland kwam was u niet op de hoogte van wat uw broer was overkomen. Op een dag ontmoette u deze Syriër en Albanees in een café in Athene. U werd aan hen voorgesteld als 'de broer van de man' die met hen werkte. Daarop bedreigden ze u met een pistool, maar u kon wegllopen. U besprak het gebeurde met uw broer M.. Hij raadde u aan weg te blijven van de wijk en van dat café en Griekenland te verlaten.

Op 26 september 2018 verliet u Griekenland. U reisde per vliegtuig naar België, gebruik makend van uw Grieks identiteitsbewijs en een vals Palestijns paspoort op uw naam. Op 1 oktober 2018 diende u in België een verzoek in om internationale bescherming. U stelt niet in Griekenland te kunnen leven vanwege uw probleem met de drugshandelaars en vanwege de levensomstandigheden daar.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten voor: de UNRWA-kaart van uw familie, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, een Palestijns medisch attest aangaande uw gebroken pols, een paspoort dat vals zou zijn en uw Grieks identiteitsbewijs.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u de vluchtelingenstatus hebt verkregen in Griekenland op 12/04/2018 (zie schrijven Hellenic Republic, Ministry of Migration Policy, Asylum Service, dd. 29/11/2018; zie CGVS p.7).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u gelden dat u in Griekenland bedreigd werd door drugshandelaars met wie uw broer M. in Griekenland problemen had (zie verslag persoonlijk onderhoud dd. 31/10/2019, p. 9-10). U kan echter niet overtuigen dat u omwille van deze kwestie in Griekenland risico zou lopen op ernstige schade.

Zo moet gezegd dat het probleem met de drugshandelaars allerminst als bewezen kan worden gezien.

Ten eerste zou u een aanklacht hebben ingediend bij de politie (zie CGVS, p. 17), maar kan hier geen enkel document van voorleggen (zie CGVS, p. 19).

Ten tweede is de premisse uitermate onwaarschijnlijk en daarom niet overtuigend. Het is namelijk bevreemdend dat uw broer, volgens uw verklaringen, problemen zou hebben gekend met drugshandelaars in Athene, maar u daar helemaal niet voor zou hebben gewaarschuwd (zie CGVS, p. 16-17). Jullie hadden nochtans de mogelijkheid met elkaar te communiceren (zie CGVS, p. 16). Het is zelfs vanzelfsprekend dat jullie hierover zouden hebben gesproken, want u was in Griekenland op zoek naar werk (zie CGVS, p. 10), en dan is het toch niet meer dan logisch dat u uw broer zou vragen naar hoe hij dat had aangepakt toen hij in Griekenland zat en dan zou zijn computerwerk met die drugshandelaars (zie CGVS, p. 13) toch ter sprake zijn gekomen.

Ten derde is uw reactie bevreemdend wanneer u werd gevraagd of uw broer in Griekenland werkte. Hierop antwoordde u eerst dat u niets over hem wist sinds zijn vertrek tot op heden (zie CGVS, p. 13). Dit is uiteraard niet juist want jullie hadden wel degelijk contact (zie CGVS, p. 13). Opnieuw gevraagd of u weet of uw broer in Griekenland werkte stelde u dat u het niet weet (zie CGVS, p. 13). Dit zijn vreemde antwoorden wanneer men in acht neemt dat het werk van uw broer juist de oorzaak zou zijn voor zijn en uw beweerde problemen in Griekenland. Het mag duidelijk zijn dat u, gevraagd naar eventueel werk van uw broer in Griekenland, niet dacht aan zijn werk met computers met die drugshandelaars, allicht omdat hij nooit een dergelijk werk heeft gedaan.

Verder moet gezegd dat, indien men de lijn van uw relaas volgt, u niet alle redelijke stappen heeft genomen om in Griekenland bescherming te bekomen. Nadat ze u bedreigden ging u één keer naar de politie (zie CGVS, p. 17, 18). Dit bracht echter niets op want er zou geen tolk aanwezig zijn geweest en een vertaalapp op uw GSM kon niet voldoende helpen (zie CGVS, p. 17). Ze hebben u toen enkele uren daar gehouden en u dan weggestuurd (zie CGVS, p. 17). Vervolgens hebt u het daarbij gelaten. Op basis hiervan kan echter niet worden gezegd dat geen bescherming voor handen is. Indien men uw verklaringen volgt was de respons van dit bewuste politiekantoor op dat bewuste moment niet toereikend. U hebt echter geen ander kantoor geprobeerd en, cruciaal, u bent niet naar een politiekantoor geweest in het bijzijn van iemand die Grieks kan. Er was nochtans wel degelijk één Griekse met wie u sporadisch contact had. Dan lijkt het de moeite waard haar mee te vragen. U wierp tegen dat u slechts contact had met haar op facebook (zie CGVS, p. 18), maar dat kan uiteraard geen bezwaar zijn om te proberen haar in te schakelen. Ook door deze houding kan er bezwaarlijk geloof worden gehecht aan de door u beweerde problematiek.

U haalde verder aan dat de politie u regelmatig controleerde en u soms enkele uren vasthield (zie CGVS, p. 17-18). Het is aannemelijk dat dit uw relatie met de politie verzuurt, doch dit loopt niet op tot vervolging in de zin van Conventie, dat behoeft geen verder betoog.

U haalt verder geen interpersoonlijke problemen in Griekenland aan, buiten veel voorkomend racisme. Zo stelt u dat wanneer u naar de supermarkt ging geconfronteerd werd met het gegeven dat Griekse burgers zeiden 'oh, ga weg'. (zie CGVS, p. 18). Dit is uiteraard laakbaar, maar is niet van die aard dat

men op basis hiervan kan zeggen dat u in Griekenland een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Gelet op voorgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Verder doet u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. Specifiek verklaart u te vrezen daar op straat te belanden (zie CGVS, p. 21).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Concreet moet er in uw geval ten eerste op worden gewezen dat u in Griekenland steeds over onderdak kon beschikken door middel van uw sociaal netwerk: de eerste dagen na uw vrijlating uit een gesloten centrum kon u logeren bij vrienden die u maakte tijdens uw vasthouding (zie CGVS, p. 10). Daarna kon u tot uw vertrek uit Griekenland logeren bij een vriend van uw broer, A. J. (zie CGVS, p. 11, 12).

U was niet op de hoogte van hoe u toen toegang zou kunnen krijgen tot gezondheidszorg (zie CGVS, p. 14), maar u gaf ook niet aan daar toen nood aan te hebben. U weet in België evenmin wat u zou moeten doen om aan gezondheidszorg te geraken (zie CGVS, p. 14). Uw advocaat haalde tijdens uw persoonlijk onderhoud aan dat u een kwetsbaar profiel zou hebben en dat er specifiek moet worden onderzocht of u bij een terugkeer naar Griekenland toegang heeft tot medische zorg (zie CGVS, p. 22). U legde echter geen attest voor dat uw kwetsbaar medisch profiel kan aantonen. U legde enkel een medisch attest voor aangaande uw gebroken pols, maar dit deed zich voor in Gaza in 2014 (zie het voorgelegde attest). Men kan hier bezwaarlijk een actueel kwetsbaar medisch profiel uit afleiden. Tijdens uw persoonlijk onderhoud maakte u melding van littekens op uw rug ten gevolge van marteling in Gaza (zie CGVS, p. 15). U liet echter na deze te attesteren.

Ten tweede moet worden benadrukt dat het nooit uw bedoeling was in Griekenland te blijven (zie CGVS, p. 10, 16). U bent er inderdaad ook maar zo'n zes maanden gebleven na uw vrijlating uit een gesloten centrum (zie CGVS, p. 7). In dat licht lijkt het voorbarig te stellen dat het niet mogelijk is voor u om in Griekenland een leven op te bouwen.

Ten derde en aansluitend kan uit uw verklaringen niet blijken dat u in alle ernst werk heeft gezocht in Griekenland. U stelde dat u in Griekenland werk zocht maar dat dat daar zeer moeilijk lag (zie CGVS, p. 10). Wanneer u verderop werd gevraagd wat u probeerde om werk te vinden, kan u zeggen dat u naar de markt in Amonia ging, dat u naar telefoonzaken ging omdat u daarin expertise had, dat u vroeg bij mensen die u kende en dat u vroeg bij Egyptenaren naar eventueel werk in de landbouw (zie CGVS, p. 12). Daar tegenover staat echter dat u helemaal niet naar werk vroeg bij enkele nochtans heel evidente mensen: zoals hierboven reeds aangehaald stelde u niet te weten of uw broer werkte in Griekenland (zie CGVS, p. 13). Dit is bizar. Indien u werkelijk ernstig op zoek was naar werk lijkt het logisch hiernaar te vragen bij uw broer die zelf in Griekenland verbleef en zich daar klaarblijkelijk toch kon onderhouden. U sprak evenmin over werk met A. J., de man bij wie u het merendeel van uw tijd in Griekenland logeerde, want u weet niet van waar hij een inkomen had (zie CGVS, p. 13). U zegt dat uw band met hem oppervlakkig was (zie CGVS, p. 12), maar dat kan toch geen bezwaar zijn om dergelijke elementaire onderwerpen te bespreken met hem.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet werd beperkt om een welbepaalde reden.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet veranderen. Ze ondersteunen uw herkomst, uw identiteit, uw UNRWA-registratie en uw status in Griekenland. Dit zijn elementen die het CGVS in de huidige beslissing niet in vraag stelt. Het medisch attest werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Gaza. (...)

2. Over de gegrondheid van het beroep

De verzoeker brengt in een enig middel de volgende uiteenzettingen naar voor:

“9.

M., de broer van Verzoeker, werkte bij zijn doortocht in Griekenland met een Syriër en een Albanees. Voor deze personen moest M. computers herstellen en vervoeren. Op een gegeven moment ontdekt hij in een computertas een hoeveelheid drugs. Hij panikeerde en wierp de drugs weg, de Syriër en Albanees bleken drugshandelaars te zijn.

Verzoeker ontmoette op een dag diezelfde Syriër en Albanees in een café in Athene. Daar werd Verzoeker voorgesteld als de broer van M. Verzoeker was echter tot op dit moment er niet van op de hoogte dat zijn broer M. voor de drugshandelaars had gewerkt en al helemaal niet van de problemen die M. met deze drugshandelaars in het verleden heeft gehad. De familie die woonachtig is te Gaza probeert elkaar namelijk niet te belasten met extra kopzorgen, de familie heeft namelijk reeds genoeg problemen om te overleven in Gaza. Ook I., een harde werker in Gaza, probeerde in Gaza gewoon te overleven en had weinig tijd om te communiceren met diens broer M. die reeds naar het buitenland gevlucht was.

Toen de drugshandelaars te horen kregen dat Verzoeker de broer van M. was, bedreigden ze Verzoeker met een pistool. Verzoeker kon echter ontsnappen, het was echter duidelijk dat het aanhoudende risico op vergelding in Griekenland voor Verzoeker zeer hoog is.

10.

Verzoeker ging dan ook ten rade bij de politie in Griekenland waar hij aangifte wenste te doen van het voorval. Dat dit beperkt bleef tot één bezoek was te wijten aan de moeilijke te overbruggen taalbarrière met de lokale agenten. Verzoeker heeft meer dan 3 uur op het commissariaat doorgebracht en gepoogd om via een vertaalapplicatie zich duidelijk te maken ten opzichte van de agenten wanneer bleek dat er op het commissariaat geen tolk aanwezig was. Het CGVS oordeelt dat Verzoeker dan maar naar een ander commissariaat diende te gaan.

Het CGVS gaat hier enigszins kort door de bocht en houdt bij diens beoordeling geen rekening met de drempel die er voor Verzoeker aanwezig was om in een vreemd land naar de politiediensten te stappen des te meer in een land waar ordediensten zich op regelmatige basis racistisch gedragen ten opzichte van vluchtelingen (zie supra). Bovendien werd het voor Verzoeker vrij duidelijk dat de aanwezige agenten niet geneigd waren hem te helpen. Nochtans heeft ieder individu op grond van artikel 13 EVRM recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie indien diens rechten en vrijheden zijn geschonden en daar waar de politionele instanties niet overgingen tot effectief onderzoek naar de situatie die het leven Verzoeker in gevaar brachten, maakt dit ook een schending uit van artikel 2 EVRM.

Men mag hierbij ook niet vergeten rekening te houden met de negatieve ervaring van Verzoeker met de ordediensten. Niet alleen werd Verzoeker in het verleden reeds meermaals opgesloten door Hamas, ook bij zijn aankomst te Griekenland werd Verzoeker onmiddellijk ongegrond opgesloten door de politionele diensten. Deze detentie die een schending van artikel 3 en 5 EVRM betekende, maakt dat het wantrouwen van Verzoeker wel degelijk zijn oorsprong heeft in gegronde redenen.

11.

Omwille van het voorgaande is het dan ook onduidelijk waarom het CGVS oordeelde dat Verzoeker geen gegronde reden koestert of reëel risico op ernstige schade zal lijden bij een terugkeer naar Griekenland, des te meer gelet op de bedreigingen die Verzoeker ook via sociale media mocht ontvangen. Het CGVS heeft op geen enkel moment opvraging gedaan van deze bedreigingen gericht aan Verzoeker (zie stuk 7). Vanwege de aanhoudende bedreigingen en na overleg met diens broer M. waarin Verzoeker voor de eerste keer vernam dat M. in Griekenland gewerkt had voor de drugshandelaars, is Verzoeker na 6 maanden verblijf in Griekenland quasi onmiddellijk vertrokken, dit is op 26 september 2018, vertrokken uit Griekenland richting België.

12.

Op pagina 3 van de Beslissing van het CGVS valt te lezen dat Verzoeker vaak het slachtoffer was van racisme. Dit probleem wordt door het CGVS afgeschoven als laakbaar maar niet problematisch. Nochtans valt in het verslag van Amnesty International van 2017-2018 te lezen dat talloze vluchtelingen(-kampen) in het verleden reeds werden aangevallen door de inheemse Griekse bevolking. Zeer recent nog diende de Griekse overheid haar plannen om 400 migranten onder te brengen in Vrasna in het Noorden van Griekenland op te bergen, toen de Griekse bewoners van het dorpje de vluchtelingen belaagden met "sluit de grens" en "gooi de illegale vluchtelingen buiten" en vervolgens overgingen tot het werpen van stenen naar de bussen waarin de vluchtelingen werden vervoerd.

Uit recent onderzoek van Human Rights Watch blijkt dat ook agenten in Griekenland steeds vaker vluchtelingen racistisch bejegenen en agressief behandelen. Dit was ook het geval bij Verzoeker, meerdere malen werd Verzoeker zonder reden gefouilleerd, meermaals werd Verzoeker aangehouden en voor enkele uren opgesloten in de gevangenis.

Het zijn maar enkele van de vele getuigenissen van de veranderende situatie in Griekenland waarin het racisme ten opzichte van vluchtelingen steeds frequenter wordt geuit en leidt tot geweld ten opzichte van vluchtelingen. Daar waar het CGVS beweert dat het leven en de vrijheid van Verzoeker in Griekenland niet bedreigd wordt omwille van diens ras, religie en nationaliteit is dit manifest onjuist en steunt dit niet op de dagelijkse realiteit in Griekenland. Er is een reëel risico dat Verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland opnieuw het slachtoffer zal worden van dergelijk raciaal geweld, gelet op zijn geloof en origine. Omwille van de weerslag die dit aanhoudende racisme op Verzoeker heeft gehad, wenst Verzoeker niet teruggezonden te worden naar Griekenland. Het is om die reden dat Verzoeker diens identiteitsbewijs heeft versnipperd.

2 EHRM, *Alsayed Allaham v. Greece*, 25770/03, 18 januari 2007; EHRM, *Zontul v. Greece*, 12294/07, 17 januari 20120; Sitaropoulos, N. (2017) *Ill-Treatment of Migrants in Greek Law Enforcement – Are the Strasbourg Court Judgments the Tip of the Iceberg?*, www.law.ox.ac.uk/research-subject-groups/centre-criminology/centreborder-criminologies/blog/2017/03/ill-treatment en Politiegeweld lost dramatische situatie op Griekse eilanden niet op, *Mondiaal Nieuws*, 31 mei 2019, <https://www.mo.be/nieuws/samos-kookt-over>

3 'One of the Hardest Nights': Violence Erupts Between Greeks and Migrants, *the New York Times*, 24 april 2018, <https://www.nytimes.com/2018/04/24/world/europe/greece-lesbos-refugees.html> en Racistisch geweld in Griekenland dramatisch hoog, *Mondiaal Nieuws*, 26 april 2013, <https://www.mo.be/artikel/racistisch-geweld-griekenland-dramatisch-hoog>.

13.

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert zijn er voldoende redenen aanwezig om aan te nemen dat van Verzoeker redelijkerwijs niet verwacht kan worden dat deze terug zou keren naar Griekenland alwaar hij niet alleen het continue voorwerp uitmaakt van racisme maar omwille van bedreigingen aan diens adres moet Verzoeker dagdagelijks vrezen voor zijn leven.

14.

Het door Verzoeker aangehaalde risico om op straat te belanden, wordt door het CGVS afgewezen door te verwijzen naar de minimumnormen die Griekenland dient na te leven. Dit is geen afdoende motivatie. De minimumnormen die door de Europese wetgever worden voorgeschreven, werden door Verzoeker niet zo bevonden in Griekenland. Zo gaven de overheidsinstanties, Verzoeker bij erkenning van het vluchtelingenstatuut mee dat hij zich vanaf nu maar moet behelpen.

15.

De algemene levensomstandigheden voor vluchtelingen in Griekenland zijn uiterst zwaar en alarmerend. Op regelmatige basis berichten verschillende organisaties over de mensonterende omstandigheden waarin vluchtelingen in Griekenland dienen te (over-)leven. Toegang tot water voor zich te wassen en om naar het toilet te gaan is beperkt voorradig en onreine omstandigheden in het vluchtelingenkamp zorgen ervoor dat het risico op ziektes voor de vluchtelingen in deze kampen veel hoger ligt dan voor de gemiddelde Griekse burger.

Verzoeker zal bij een terugkeer daar niet aan ontsnappen, dit was ook niet het geval bij zijn vorig verblijf in Griekenland. Net als velen ander in Griekenland kreeg Verzoeker niet de nodige medische zorgen voor diens gebroken pols en de littekens op zijn rug, die Verzoeker had opgelopen na foltering in Gaza, noch werd Verzoeker door de Griekse instanties gevraagd naar eventuele medische problemen.

Verzoeker kreeg ook niet de nodige psychologische bijstand voor de psychologische weerslag die de werkloosheid, het gebrek aan opleiding, de levensomstandigheden, ... op het individu van Verzoeker heeft gehad.

Het is nochtans zo dat artikel 25 EVRM ieder persoon het recht geeft op een levensstandaard die hoog genoeg is. Iedere persoon heeft dus recht op een menswaardig leven, ook een vluchteling, ongeacht het aantal vluchtelingen dat het land ontvangt. De Griekse overheid slaagt er niet in om deze mensenrecht te garanderen.

16.

Bovendien blijft het risico bestaan dat Verzoeker bij een terugkeer op straat beland. Dat Verzoeker in het verleden mocht overnachten bij een kennis, betekent niet dat Verzoeker dit op heden, meer dan 1 jaar later, nog steeds kan. Het CGVS heeft nagelaten hiernaar enig onderzoek te verrichten.

Dat Verzoeker kon overnachten bij een kennis en zo beschikte over een klein sociaal netwerk, kan bovendien niet gelijkgesteld worden met een permanente, leefbare verblijfplaats. Het volstaat in dit kader om te verwijzen naar de verblijfplaats van dhr. A. J., het gaat hierbij om een primitief onderkomen ondergebracht in een oude en kleine caravan waarin meerdere personen dienen te leven.

17.

Ondanks het gegeven dat Verzoeker bij aankomst in Griekenland gedurende een maand in detentie werd geplaatst, heeft Verzoeker gepoogd om in Griekenland een leven op te bouwen. Hij zocht een onderdak, zocht werk en ging daarvoor naar de meest voor de hand liggende locaties voor een vluchteling met weinig contacten in het land van bestemming. Verzoeker was in Gaza actief als schoenenverkoper en dus trok Verzoeker naar de markt in Amonia om werk te zoeken. Later klopte Verzoeker aan bij telefoonzaken en informeerde hij bij personen die zich op heden nog in Griekenland bevinden.

Verzoeker had daarbij geen weet van het werk van diens broer M. De familie van Verzoeker, tracht elkaar niet te belasten met hun individuele kopzorgen en iedereen tracht zijn eigen plan te trekken. Het valt ook eenvoudig te verklaren waarom Verzoeker niet bij dhr. A. J. informeerde naar werk. Onder vluchtelingen wordt zelden gesproken over persoonlijke onderwerpen, het valt immers niet uit te sluiten dat de betrokken persoon ondanks alles toch slechte bedoelingen heeft of deze informatie doorvertelt aan mensen met slechte bedoelingen die de informatie misbruiken om je onder druk te zetten. Verzoeker verkreeg bovendien van dhr. A. J. reeds een tijdelijk onderkomen. Dit onderkomen wenste Verzoeker niet te riskeren door bij dhr. A. J. te informeren hoe hij aan inkomsten was geraakt.

18.

Verzoeker heeft gedurende de periode die hij doorbracht in Griekenland, de nodige inspanningen gedaan om een leven op te bouwen in Griekenland. Dit bleek echter onmogelijk. De omstandigheden waarin Verzoeker diende te leven waren uiterst pover en daarenboven was Verzoeker ondanks de zogenaamde 'beperkte' periode waarin hij verbleef in Griekenland reeds meermaals het slachtoffer geworden van racisme, vond hij geen werk, waren de levensomstandigheden in Griekenland uiterst beperkt, moest hij vrezen voor diens leven en vond hij bij de instanties geen steun om deze problemen aan te pakken. Het meest sprekende voorbeeld is daarbij natuurlijk de passiviteit van de ordediensten na het voorval met de drugshandelaars. Bovendien bracht Verzoeker in de korte periode waarin hij zich in Griekenland bevond, reeds 1 maand door in detentie.

19.

Tevens heeft het CGVS niet voldoende onderzocht of Verzoeker wel terug kan gaan naar Griekenland. Verzoeker heeft op heden niet langer een band met Griekenland.

Het recente Griekse wetsvoorstel om de wettelijke mogelijkheid voor asielzoekers om internationale bescherming te verzoeken te beperken, indiceert dat Griekenland er alles zal aan doen om het statuut van Verzoeker bij een terugkeer te betwisten. Hierdoor bestaat er een reëel risico dat Verzoeker het vluchtelingenstatuut bij een terugkeer naar Griekenland zal verliezen.

Verzoeker dreigt daardoor niet alleen diens bescherming te verliezen maar dreigt ook het slachtoffer te worden van refoulement. Het CGVS had moeten concluderen dat het niet over voldoende bewijsmateriaal beschikt om ervan uit te gaan dat de man nog steeds over een geldige verblijfsvergunning beschikt.

20.

Omwille van de individuele en algemene omstandigheden in Griekenland kan van Verzoeker niet verwacht worden dat deze terugkeert naar Griekenland. Griekenland kan op heden aan Verzoeker niet de noodzakelijk bescherming bieden waarop Verzoeker ingevolge diens vluchtelingenstatuut recht op heeft. Het verzoek tot internationale bescherming dat Verzoeker op 1 oktober 2018 heeft ingediend dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.

In ieder geval dient de beslissing van het CGVS d.d. 23 december 2019 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd te worden nu het CGVS in haar Beslissing heeft nagelaten om de algemene en individuele levensomstandigheden van Verzoeker in Griekenland concreet te onderzoeken.”

De thans bestreden beslissing is getroffen met toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“(…) De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie; (…)”

Deze bepaling geeft aan de commissaris-generaal de bevoegdheid om een verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat de verzoeker de internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus, geniet in Griekenland. Deze vaststelling wordt ondersteund door de volgende stukken uit het administratief dossier:

- “Eurodac Search Result” waaruit blijkt dat de verzoeker op 6 maart 2018 te Amygdaleza, Griekenland, een verzoek om internationale bescherming indiende (administratief dossier, stuk 14);
- Brief van de Griekse Dublin Unit van 29 november 2018 waarbij wordt gemeld dat de verzoeker op 12 april 2018 de vluchtelingenstatus verkreeg en dat hij in het kader van deze bescherming tevens over een verblijfsvergunning beschikt die geldig is van 12 april 2018 tot 11 april 2021 (administratief dossier, stuk 13);
- De verklaringen van de verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 juni 2019 (administratief dossier, stuk 5, p. 7);
- Originele, doch gescheurde, Griekse verblijfstitel als vluchteling, afgegeven te Athene en geldig van 12 april 2018 tot 11 april 2021 en een kleurenkopie van diezelfde verblijfstitel (administratief dossier, stuk 12).

Uit deze stukken blijkt dat de Griekse autoriteiten de verzoeker als vluchteling hebben erkend op 12 april 2018. Dit gegeven wordt door de verzoeker niet betwist en uit niets kan blijken dat de verleende beschermingsstatus niet langer zou gelden.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het in België ingediende verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat “*de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie*”. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire

beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een andere EU-lidstaat de internationale bescherming hebben verkregen, op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een andere EU-lidstaat internationale bescherming geniet.

In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaard omdat (i) de verzoeker reeds de internationale bescherming geniet in Griekenland en (ii) hij geen gegronde vrees voor vervolging koestert of geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, terwijl ook (iii) zijn basisrechten als persoon, die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en zijn levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Omtrent de actualiteit en de geldigheid van de verleende internationale bescherming in Griekenland heeft de commissaris-generaal op goede gronden het volgende gesteld:

“Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u de vluchtelingenstatus hebt verkregen in Griekenland op 12/04/2018 (zie schrijven Hellenic Republic, Ministry of Migration Policy, Asylum Service, dd. 29/11/2018; zie CGVS p.7).

(...)

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).”

De verzoeker brengt in het verzoekschrift naar voor dat er een risico bestaat dat hij, bij terugkeer naar Griekenland, het vluchtelingenstatuut zal verliezen. Dit risico wordt echter geheel niet concreet gemaakt.

De verzoeker brengt enkel een algemene informatie naar voren over een Grieks wetsvoorstel dat een aantal obstakels zou opwerpen voor de toegang tot de asielpcedure. Een wetsvoorstel is echter nog geen wet en de verzoeker brengt hieromtrent geen enkele informatie bij. Bovendien heeft het betreffende wetsvoorstel geen impact op de situatie van personen die reeds in Griekenland zijn erkend. De verzoeker maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat er, omwille van dit wetsvoorstel, een reëel risico zou bestaan dat hij zijn beschermingsstatus zal verliezen bij een terugkeer naar Griekenland. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat de Griekse overheid zelf heeft bevestigd dat de verzoeker als erkend vluchteling een verblijfsvergunning beschikt die geldig is tot 11 april 2021. De originele, gescheurde verblijfsvergunning bevindt zich in het administratief dossier. De verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden dat de commissaris-generaal niet over voldoende bewijsmateriaal beschikte om ervan uit te gaan dat hij nog steeds over een geldige verblijfsvergunning beschikt. Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat de verzoeker niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de door Griekenland verleende beschermingsstatus thans niet langer geldig zou zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat, in het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het EVRM en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat de verzoeker, die internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat hij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan zijn beschermingsstatus een verblijfsrecht verbonden is alsook de daaraan gekoppelde rechten inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van de verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat verleend werd, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kan de verzoeker slechts, door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name omdat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van de verzoeker naar Griekenland tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg of huisvesting in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden

of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat de verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Met betrekking tot verzoekers persoonlijke situatie en met betrekking tot de levensomstandigheden in Griekenland motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze als volgt:

"In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u gelden dat u in Griekenland bedreigd werd door drugshandelaars met wie uw broer M. in Griekenland problemen had (zie verslag persoonlijk onderhoud dd. 31/10/2019, p. 9-10). U kan echter niet overtuigen dat u omwille van deze kwestie in Griekenland risico zou lopen op ernstige schade.

Zo moet gezegd dat het probleem met de drugshandelaars allerminst als bewezen kan worden gezien.

Ten eerste zou u een aanklacht hebben ingediend bij de politie (zie CGVS, p. 17), maar kan hier geen enkel document van voorleggen (zie CGVS, p. 19).

Ten tweede is de premisse uitermate onwaarschijnlijk en daarom niet overtuigend. Het is namelijk bevreemdend dat uw broer, volgens uw verklaringen, problemen zou hebben gekend met drugshandelaars in Athene, maar u daar helemaal niet voor zou hebben gewaarschuwd (zie CGVS, p. 16-17). Jullie hadden nochtans de mogelijkheid met elkaar te communiceren (zie CGVS, p. 16). Het is zelfs vanzelfsprekend dat jullie hierover zouden hebben gesproken, want u was in Griekenland op zoek naar werk (zie CGVS, p. 10), en dan is het toch niet meer dan logisch dat u uw broer zou vragen naar hoe hij dat had aangepakt toen hij in Griekenland zat en dan zou zijn computerwerk met die drugshandelaars (zie CGVS, p. 13) toch ter sprake zijn gekomen.

Ten derde is uw reactie bevreemdend wanneer u werd gevraagd of uw broer in Griekenland werkte. Hierop antwoordde u eerst dat u niets over hem wist sinds zijn vertrek tot op heden (zie CGVS, p. 13). Dit is uiteraard niet juist want jullie hadden wel degelijk contact (zie CGVS, p. 13). Opnieuw gevraagd of u weet of uw broer in Griekenland werkte stelde u dat u het niet weet (zie CGVS, p. 13). Dit zijn vreemde antwoorden wanneer men in acht neemt dat het werk van uw broer juist de oorzaak zou zijn voor zijn en uw beweerde problemen in Griekenland. Het mag duidelijk zijn dat u, gevraagd naar eventueel werk van uw broer in Griekenland, niet dacht aan zijn werk met computers met die drugshandelaars, allicht omdat hij nooit een dergelijk werk heeft gedaan.

Verder moet gezegd dat, indien men de lijn van uw relaas volgt, u niet alle redelijke stappen heeft genomen om in Griekenland bescherming te bekomen. Nadat ze u bedreigden ging u één keer naar de politie (zie CGVS, p. 17, 18). Dit bracht echter niets op want er zou geen tolk aanwezig zijn geweest en een vertaalapp op uw GSM kon niet voldoende helpen (zie CGVS, p. 17). Ze hebben u toen enkele uren daar gehouden en u dan weggestuurd (zie CGVS, p. 17). Vervolgens hebt u het daarbij gelaten. Op basis hiervan kan echter niet worden gezegd dat geen bescherming voor handen is. Indien men uw verklaringen volgt was de respons van dit bewuste politiekantoor op dat bewuste moment niet toereikend. U hebt echter geen ander kantoor geprobeerd en, cruciaal, u bent niet naar een politiekantoor geweest in het bijzijn van iemand die Grieks kan. Er was nochtans wel degelijk één Griekse met wie u sporadisch contact had. Dan lijkt het de moeite waard haar mee te vragen. U wierp

tegen dat u slechts contact had met haar op facebook (zie CGVS, p. 18), maar dat kan uiteraard geen bezwaar zijn om te proberen haar in te schakelen. Ook door deze houding kan er bezwaarlijk geloof worden gehecht aan de door u beweerde problematiek.

U haalde verder aan dat de politie u regelmatig controleerde en u soms enkele uren vasthield (zie CGVS, p. 17-18). Het is aannemelijk dat dit uw relatie met de politie verzuurt, doch dit loopt niet op tot vervolging in de zin van Conventie, dat behoeft geen verder betoog.

U haalt verder geen interpersoonlijke problemen in Griekenland aan, buiten veel voorkomend racisme. Zo stelt u dat wanneer u naar de supermarkt ging geconfronteerd werd met het gegeven dat Griekse burgers zeiden 'oh, ga weg'. (zie CGVS, p. 18). Dit is uiteraard laakbaar, maar is niet van die aard dat men op basis hiervan kan zeggen dat u in Griekenland een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Gelet op voorgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Verder doet u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. Specifiek verklaart u te vrezen daar op straat te belanden (zie CGVS, p. 21).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Concreet moet er in uw geval ten eerste op worden gewezen dat u in Griekenland steeds over onderdak kon beschikken door middel van uw sociaal netwerk: de eerste dagen na uw vrijlating uit een gesloten centrum kon u logeren bij vrienden die u maakte tijdens uw vasthouding (zie CGVS, p. 10). Daarna kon u tot uw vertrek uit Griekenland logeren bij een vriend van uw broer, A. J. (zie CGVS, p. 11, 12).

U was niet op de hoogte van hoe u toen toegang zou kunnen krijgen tot gezondheidszorg (zie CGVS, p. 14), maar u gaf ook niet aan daar toen nood aan te hebben. U weet in België evenmin wat u zou moeten doen om aan gezondheidszorg te geraken (zie CGVS, p. 14). Uw advocaat haalde tijdens uw persoonlijk onderhoud aan dat u een kwetsbaar profiel zou hebben en dat er specifiek moet worden onderzocht of u bij een terugkeer naar Griekenland toegang heeft tot medische zorg (zie CGVS, p. 22). U legde echter geen attest voor dat uw kwetsbaar medisch profiel kan aantonen. U legde enkel een medisch attest voor aangaande uw gebroken pols, maar dit deed zich voor in Gaza in 2014 (zie het

voorgelegde attest). Men kan hier bezwaarlijk een actueel kwetsbaar medisch profiel uit afleiden. Tijdens uw persoonlijk onderhoud maakte u melding van littekens op uw rug ten gevolge van marteling in Gaza (zie CGVS, p. 15). U liet echter na deze te attesteren.

Ten tweede moet worden benadrukt dat het nooit uw bedoeling was in Griekenland te blijven (zie CGVS, p. 10, 16). U bent er inderdaad ook maar zo'n zes maanden gebleven na uw vrijlating uit een gesloten centrum (zie CGVS, p. 7). In dat licht lijkt het voorbarig te stellen dat het niet mogelijk is voor u om in Griekenland een leven op te bouwen.

Ten derde en aansluitend kan uit uw verklaringen niet blijken dat u in alle ernst werk heeft gezocht in Griekenland. U stelde dat u in Griekenland werk zocht maar dat dat daar zeer moeilijk lag (zie CGVS, p. 10). Wanneer u verderop werd gevraagd wat u probeerde om werk te vinden, kan u zeggen dat u naar de markt in Amonia ging, dat u naar telefoonzaken ging omdat u daarin expertise had, dat u vroeg bij mensen die u kende en dat u vroeg bij Egyptenaren naar eventueel werk in de landbouw (zie CGVS, p. 12). Daar tegenover staat echter dat u helemaal niet naar werk vroeg bij enkele nochtans heel evidente mensen: zoals hierboven reeds aangehaald stelde u niet te weten of uw broer werkte in Griekenland (zie CGVS, p. 13). Dit is bizar. Indien u werkelijk ernstig op zoek was naar werk lijkt het logisch hiernaar te vragen bij uw broer die zelf in Griekenland verbleef en zich daar klaarblijkelijk toch kon onderhouden. U sprak evenmin over werk met A. J., de man bij wie u het merendeel van uw tijd in Griekenland logeerde, want u weet niet van waar hij een inkomen had (zie CGVS, p. 13). U zegt dat uw band met hem oppervlakkig was (zie CGVS, p. 12), maar dat kan toch geen bezwaar zijn om dergelijke elementaire onderwerpen te bespreken met hem.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

(...)

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet veranderen. Ze ondersteunen uw herkomst, uw identiteit, uw UNRWA-registratie en uw status in Griekenland. Dit zijn elementen die het CGVS in de huidige beslissing niet in vraag stelt. Het medisch attest werd hierboven reeds besproken."

Het louter herhalen van de verklaringen omtrent de bedreiging door drugshandelaars, kan geen afbreuk doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze bedreigingen. Zo betwist de verzoeker geenszins dat hij geen enkel document kan voorleggen met betrekking tot de klacht die hij verklaart te hebben ingediend bij de politie. De verzoeker brengt voorts ook thans geen enkel element naar voor dat zou kunnen verklaren waarom zijn broer hem op voorhand niet heeft gewaarschuwd voor de drugshandelaars waarmee hij problemen had gekregen in Griekenland. Dit is zeer bevreemdend, aangezien uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Griekenland wel degelijk in de mogelijkheid was om zijn broer, die toen reeds in België was, telefonisch te contacteren (administratief dossier, stuk 5, p. 13) en hij in Griekenland onderdak heeft gekregen via een vriend van zijn broer die in Griekenland nog samen met zijn broer en neef in een huurpand had verbleven (administratief dossier, stuk 5, p. 10-11). Aangezien de verzoeker wist waar deze vriend verbleef, met name in Skaramgaz (Athene), moet de verzoeker wel contact hebben gehad met zijn broer en is het des te meer bevreemdend dat de broer voor hem wel een woonst bij zijn vriend zou hebben geregeld maar dat deze broer hem niet zou hebben gewaarschuwd voor de drugshandelaars die hem in de problemen hebben gebracht (administratief dossier, stuk 5, p. 10 en p. 17). Bovendien moet ook worden vastgesteld dat de verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over hetgeen hij wist van zijn broer. Wanneer hem werd gevraagd of zijn broer in Griekenland had gewerkt, antwoordde de verzoeker eerst dat hij niets over zijn broer wist sinds deze broer Griekenland had verlaten tot op heden (administratief dossier, stuk 5, p. 13). Dit strookt niet met de verklaring dat er wel degelijk telefonisch contact was tussen de verzoeker en zijn broer en met het gegeven dat verzoekers broer voor hem in Griekenland een verblijfplaats bij een vriend had geregeld (administratief dossier, stuk 5, p. 10-13). Toen nogmaals werd gevraagd of hij wist of zijn broer in Griekenland werkte, stelde de verzoeker dat hij het niet wist (administratief dossier, stuk 5, p. 13). Dit antwoord valt niet te rijmen met de verklaring dat de bedreigingen die de verzoeker in Griekenland zou hebben ondergaan, afkomstig zijn van drugshandelaars voor wie zijn broer een computer heeft hersteld (administratief dossier, stuk 5, p. 10). De verzoeker had volgens zijn eigen verklaringen dus wel degelijk weet van het werk van zijn broer als computerhersteller. Dit maakt het des te merkwaardiger dat de

verzoeker aangaf dat hij niets wist van zijn broer en dat hij ook niet wist of hij in Griekenland heeft gewerkt. Gelet op deze elementen, kan er dus geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij Griekenland heeft verlaten omwille van bedreigingen door drugshandelaars. Door enkel te volharden in de verklaring dat de verzoeker op voorhand niet op de hoogte was van de problemen van zijn broer met de drugshandelaars, kan de verzoeker deze beoordeling niet in een ander daglicht stellen. Bovendien kan, met de loutere bewering dat "*de familie in Gaza*" elkaar niet wil belasten met extra kopzorgen en dat I. in Gaza weinig tijd had om te communiceren met de gevluchte broer, helemaal niet worden verklaard waarom de verzoeker, toen hij reeds in Griekenland was en hij de mogelijkheid had om zijn broer in België te bellen, niet door zijn broer werd gewaarschuwd voor de drugshandelaars.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde bedreigingen door drugshandelaars, kan ook het betoog omtrent de aangifte van deze bedreigingen bij de politie geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de verzoeker niet op concrete wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Griekenland moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend of zal kennen, die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Waar de verzoeker verwijst naar de bedreigingen via sociale media, merkt de Raad op dat het bijgevoegde stuk 7 in het Arabisch is opgesteld en dat het niet vergezeld gaat van een vertaling. Luidens artikel 8 van het PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling wordt het stuk 7 door de Raad niet in overweging genomen. De Raad stelt voorts vast dat de verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat het de drughandelaars waren die hem probeerden te bedreigen via facebook (administratief dossier, stuk 5, p. 10). Uit hetgeen voorafgaat blijkt echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen die de verzoeker met deze drugshandelaars zou hebben gekend in Griekenland.

Voor het overige brengt de verzoeker een argumentatie naar voor omtrent racisme in Griekenland, alsook omtrent de algemene levensomstandigheden en herhaalt hij zijn verklaringen over zijn ervaringen gedurende zijn verblijf in Griekenland.

De Raad dient er evenwel op te wijzen dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de EU-lidstaten vereist dat de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaan dat alle andere lidstaten het Unierecht en de door het Unierecht erkende grondrechten in acht nemen. Dit vermoeden is weerlegbaar, doch de bewijslast ligt ter zake bij de verzoeker zelf (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, punt 84 en punt 88). De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud werd gehoord over de levensomstandigheden in Griekenland en de redenen waarom hij er niet wil blijven of er terugkeren. Daaruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming aan een individueel onderzoek heeft onderworpen en de verzoeker de kans heeft gekregen om dit vermoeden te weerleggen. Ook uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoeker nu zijn verklaringen omtrent zijn huisvesting in Griekenland, toegang tot de arbeidsmarkt en tot de gezondheidszorg, en het racisme dat hij zou hebben ervaren in deze beslissing worden onderzocht en beoordeeld.

Wat het probleem van racisme betreft, merkt de Raad vooreerst op dat de verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet heeft aangegeven dat dit probleem hem zou hebben bewogen tot het vertrek uit Griekenland. Toen hem werd gevraagd waarom hij 3,5 maand na het verkrijgen van zijn verblijfskaart besloot om Griekenland te verlaten, gaf de verzoeker in tegendeel enkel de bedreigingen vanwege de drughandelaars op (administratief dossier, stuk 5, p 9-10). Het is pas toen de verzoeker werd gevraagd of hij in Griekenland problemen had gekend met de politie of het gerecht dat de verzoeker terloops heeft aangegeven dat hij wel problemen had met Griekse burgers die hem toeriepen "*osh, ga weg*" wanneer hij een supermarkt binnen ging. De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden waar deze heeft geoordeeld dat het racisme van Griekse burgers wel laakbaar is, maar dat het niet van aard is om hieruit een reëel risico op het lijden van ernstige schade af te leiden. Verder toont de verzoeker niet aan dat hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Griekse autoriteiten tegen uitingen van racisme aan zijn persoon.

In de mate dat de verzoeker verwijst naar zijn verklaringen dat hij door de politie zonder reden werd gefouilleerd en meermaals werd aangehouden en voor enkele uren werd opgesloten in de gevangenis, merkt de Raad op dat de verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud geenszins heeft verklaard dat er van deze handelingen vanwege de politie een racistisch en/of agressief gedrag uitging. In tegendeel

verklaarde de verzoeker dat het om controles op drugs ging en dat hij telkens snel werd vrijgelaten aangezien hij geen roker is (administratief dossier, stuk 5, p. 17). Uit deze verklaringen kan niet blijken dat de verzoeker omwille van zijn geloof of origine zou zijn gevisieerd door de Griekse politie. De commissaris-generaal heeft dan ook op goede gronden geoordeeld dat deze controles en korte (enkele uren) detentie door de politie niet oploopt tot vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De Raad stelt vast dat uit de incidenten die de verzoeker persoonlijk in Griekenland heeft meegemaakt, geen gegronde en individuele vrees voor vervolging omwille van zijn ras in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, noch een situatie van verregaande materiële deprivatie in de zin van het arrest *Ibrahim e.a.* van het Hof van Justitie kan worden afgeleid. De algemene informatie die de verzoeker bijbrengt, kan deze beoordeling niet ombuigen, te meer daar deze informatie niet dienstig kan worden betrokken op verzoekers persoonlijke situatie. De verzoeker werd immers als vluchteling erkend in Griekenland en hij heeft verklaard dat hij na zijn erkenning enkele maanden in (of in de buurt van) Athene heeft verbleven. De algemene informatie over asielzoekers en migranten in de regio Evros aan de grens met Turkije (voetnoot 4), over het geweld tegen asielzoekers op de eilanden Lesbos, Chios en Samos (voetnoten 2 en 3) en de al te gedateerde publicatie in 'MO magazine' van 26 april 2013, is dan ook niet voldoende relevant om deze beoordeling om te gooien. Ook met de verwijzing (voetnoot 2) naar een publicatieartikel omtrent een aantal veroordelingen van Griekenland door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, toont de verzoeker niet aan dat hij persoonlijk, als erkend vluchteling in Griekenland, dermate onderhevig is geweest (of riskeert te zijn) aan raciaal geweld zonder dat de Griekse overheid de nodige bescherming kan bieden, dat er sprake zou zijn van een situatie, zoals bedoeld in de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet, of zoals bedoeld in het arrest *Ibrahim e.a.* van het Hof van Justitie.

De verzoeker argumenteert voorts dat er een risico is dat hij in Griekenland op straat zal terecht komen en hij zet op zeer beknopte wijze uiteen dat de algemene levensomstandigheden voor vluchtelingen in Griekenland uiterst zwaar en alarmerend zijn. Wat dit laatste betreft, verwijst de verzoeker naar een artikel in de Volkskrant, zonder deze informatie echter toe te voegen aan het verzoekschrift en zonder een weblink naar dit artikel te vermelden. Met de loutere verwijzing naar een krantenartikel, waarvan het bestaan niet aangetoond is, maakt de verzoeker de door hem geschetste algemene levensomstandigheden voor vluchtelingen in Griekenland dan ook niet concreet aannemelijk. Nog minder heeft de verzoeker met zijn loutere bewering dat de toegang tot water en sanitair beperkt is en dat dit zorgt voor onreine en ziekteverwekkende omstandigheden in vluchtelingenkampen, concreet aangetoond dat de levensomstandigheden voor erkende vluchtelingen in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.). Loutere beweringen kunnen niet volstaan om aan te tonen dat de verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over haar persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing.

Waar de verzoeker stelt dat hij in Griekenland niet de nodige medische zorgen kreeg voor zijn gebroken pols en de littekens op zijn rug, herhaalt hij slechts zijn verklaringen die hij reeds tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft afgelegd en waarover in de bestreden beslissing als volgt werd gemotiveerd: "*U was niet op de hoogte van hoe u toen toegang zou kunnen krijgen tot gezondheidszorg (zie CGVS, p. 14), maar u gaf ook niet aan daar toen nood aan te hebben. U weet in België evenmin wat u zou moeten doen om aan gezondheidszorg te geraken (zie CGVS, p. 14). Uw advocaat haalde tijdens uw persoonlijk onderhoud aan dat u een kwetsbaar profiel zou hebben en dat er specifiek moet worden onderzocht of u bij een terugkeer naar Griekenland toegang heeft tot medische zorg (zie CGVS, p. 22). U legde echter geen attest voor dat uw kwetsbaar medisch profiel kan aantonen. U legde enkel een medisch attest voor aangaande uw gebroken pols, maar dit deed zich voor in Gaza in 2014 (zie het voorgelegde attest). Men kan hier bezwaarlijk een actueel kwetsbaar medisch profiel uit afleiden. Tijdens uw persoonlijk onderhoud maakte u melding van littekens op uw rug ten gevolge van marteling in Gaza (zie CGVS, p. 15). U liet echter na deze te attesteren.*" Door enkel opnieuw te stellen dat hij in Griekenland niet de nodige medische zorgen heeft gehad voor zijn pols en littekens, weerlegt de verzoeker deze pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal niet. De Raad stelt voorts vast dat de verzoeker ook thans geen medisch attest voorlegt waaruit een nood aan medische verzorging in verband met de littekens zou blijken en dat hij niet concreet aannemelijk maakt dat de gebroken pols, hetgeen zich reeds in Gaza in 2014 voordeed, vier jaar later toen hij in Griekenland was nog steeds een medische behandeling behoeft. Dat de gebroken pols actueel bij een terugkeer naar Griekenland nog medische zorgen behoeft, wordt evenmin aangetoond. Ook van de beweerde nood aan psychologische

bijstand omwille van de werkloosheid e.d. in Griekenland, wordt geen enkel attest bijgebracht. Meer nog, de verzoeker heeft hierover tijdens zijn persoonlijk onderhoud met geen woord gerept. De Raad kan dan ook enkel bevestigen dat er geen concrete elementen voorliggen waaruit een actueel medisch profiel kan worden afgeleid.

Verder toont de verzoeker de bijzonder vage stelling dat er een risico is dat de verzoeker in Griekenland op straat belandt, niet aan dat hij als erkend vluchteling bij een terugkeer zal terecht komen in een toestand waarin hij buiten zijn wil om niet in staat zal zijn om te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften. De verzoeker bevestigt dat hij in het verleden heeft kunnen overnachten bij een kennis, A. J. Door er louter vraagtekens bij te plaatsen of hij thans nog steeds bij die kennis terecht zal kunnen, toont de verzoeker geenszins concreet aan dat de Griekse autoriteiten hem als erkend vluchteling geheel in de steek zouden laten en hem niet de voorzieningen zouden bieden waarop hij als vluchteling recht heeft. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, is het niet aan de commissaris-generaal om te onderzoeken of de verzoeker bij een terugkeer nog steeds terecht kan bij A. J., maar is het aan de verzoeker zelf om het vermoeden te weerleggen dat Griekenland, als EU-lidstaat, de door het Unierecht en het EVRM erkende grondrechten in acht neemt. Het stond desgevallend dan ook aan de verzoeker om concreet aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Griekenland nergens meer terecht zou kunnen voor onderdak, noch bij A. J., noch in enige vorm van huisvesting die door de overheid of door andere organisaties wordt ingericht voor vluchtelingen. De verzoeker blijft hiertoe echter volkomen in gebreke.

Voor het overige beperkt de verzoeker zich tot loutere herhaling van zijn eerdere verklaring dat hij in de beperkte periode van verblijf in Griekenland wel degelijk de nodige inspanningen heeft gedaan om werk te vinden en een leven op te bouwen, en tracht hij op louter hypothetische wijze te verklaren waarom hij bij A. J. niet geïnformeerd heeft naar werk. Deze loutere beweringen en hypothesen volstaan echter niet om op concrete wijze het vermoeden te weerleggen dat de verzoeker in Griekenland zal kunnen genieten van het aan zijn beschermingsstatus verbonden verblijfsrecht en de daaraan gekoppelde rechten inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, en het vermoeden dat de levensstandaard van erkende vluchtelingen er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend.

De verzoeker toont zodoende niet concreet aan dat de toegang voor huisvesting, de arbeidsmarkt, integratie, onderwijs, sociale voorzieningen en gezondheidszorg, en het racisme tegen in Griekenland erkende vluchtelingen, van die aard zijn dat deze omstandigheden ertoe leiden dat hij in een situatie zal terechtkomen waarin hij - hoewel hij in Griekenland als vluchteling werd erkend en hij dus recht heeft op bescherming - niet in staat zal zijn om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte en hij in een toestand van achterstelling zou worden gebracht die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet op overtuigende wijze aannemelijk heeft gemaakt i) dat zijn situatie bij terugkeer naar Griekenland kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard, zoals geduid door het Hof van Justitie, ii) dat hij zich niet langer onder de in Griekenland verleende internationale bescherming kan stellen, dan wel iii) dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland.

De verzoeker heeft dan ook geen elementen aangebracht die afbreuk kunnen doen aan de niet-ontvankelijkheid van het in België ingediende verzoek om internationale bescherming met toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet.

In de mate dat de verzoeker de hervorming van de bestreden beslissing vordert, dient het beroep derhalve te worden verworpen.

In zoverre dat de verzoeker nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, stelt de Raad vast dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor er niet over de grond van het beroep zou kunnen worden geoordeeld. De verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE